

Spurven - La vie en rose

En tragedie af de helt store

Af Peter Skov-Jakobsen

Denne nye film om én af Frankrigs berømteste sangerinder er en oplagt fortælling, som fortælles i vekselforløb frem og tilbage i Edith Piafs historie. Man skal holde godt fast i de mere end to timer, for der fortælles i nutid, fremtid og fortid, og der bruges også anelsens filmiske midler.

Hun var barn under Første Verdenskrig. Født i Paris af en mor, der ikke kunne tage sig af hende, og en far, der ikke kerede sig om hende. Snavset og forsømt blev hun bragt til sin farmor, som var bordelmutter, og her blev hun elsket og beundret af 'pigerne', hvoraf især én kastede al sin kærlighed på den lille Edith. Men faderen hentede hende tilbage. Han var artist, begyndte at arbejde for sig selv og havde Edith stående ved sin side for at skabe medfølelse. Han bad hende gøre noget for publikum; desperat sang hun så "Marseilleisen", og for første gang hørte et publikum den stemme, som siden blev så kendt. Hun blev netop kaldt Edith Piaf, for hun sang som en spurv, og ingen, der havde hørt hendes stemme, kunne glemme den.

Ungdommen går med at synge i Paris; men det er et frygteligt liv mellem scener, mænd og sprut, indtil Edith Piaf bliver opdaget af en agent. Nu lyder hendes stemme, nu bliver hun undervist; men hun er fuldstændig ødelagt af sprut, stoffer og manglende menneskelige relationer. Selvfølgelig var der også plads til kærligheden. Hun forelskede sig i en bokser, Marcel, men også han omkommer.

Filmen er en fantastisk fortælling om en tragedie af de store. Som historien skrider frem, opdager man, at alt, hvad hun elskede, blev slået i stykker eller taget fra hende. Alkoholen gjorde hende vanvittig, usympatisk og til sidst ynkelig. Der er én stor uovertruffen lykke i filmen – formidabelt fremstillet, så hele biografen sidder på det yderste af stolene og føler fred og glæde. Det sker, da de to 'dronninger' mødes efter én af Piafs optrædener i USA. Man ser hvordan Marlene Dietrich bevæger sig over for at hilse på hende. Piaf er himmelfalden lykkelig – for en gangs skyld – og ingen er i tvivl om, at i disse få minutter troede hun på sig selv. Men skyggerne tog hende igen!

Her er tale om helt enestående skuespilpræstation og en fortælling af de helt store; men det er til at græde over! Det er en ensomhed, som er forbundet med et talent, så man tror, det er løgn. Hun dør i 1963 som 48-årig, nedbrudt til ukendelighed.

Filmfakta

La môme - Frankrig 2007 - Instr.: Olivier Dahan - Manus: Olivier Dahan og Isabelle Sobelman
- Medv.: Marion Cotillard (Edith Piaf), Sylvie Testud (Mômone), Clotilde Courau (Annetta Gassion), Jean-Paul Rouve (Louis Gassion), Pascal Greggory (Louis Barrier), Marc Barbé (Raymond Asso), Caroline Sihol (Marlene Dietrich), Emmanuelle Seigner (Titine), Catherine Allégret (bedstemor), Gérard Depardieu (Louis Leplée) - 140 min. - Biografpremiere d. 13/4 og på DVD d. 9/10 2007 - Udlejning / pressebillede © Sandrew Metronome - Tilladt for børn over 11 år

Links

<http://www.cinemazone.dk/review.asp?id=6397&area=2>

<http://www.theguardian.com/film/2007/jun/22/worldcinema.romance>

<http://www.theguardian.com/film/2007/jun/24/drama.musical>

<http://www.nytimes.com/2007/06/08/movies/08vie.html>